

J Ā N I S
Z E L Č Ā N S

**VISI DATI DODAS
UZ DEBESĪM**

Stāsti un noveles

821.174-32
Ze 370

Artūra Bērziņa vāka dizains

Autora foto: no personiskā arhīva.

Jānis Zelčāns

VISI DATI DODAS UZ DEBESĪM

Apgāda vadītāja **Vija Kilbloka**
Projekta vadītāja **Bārbala Šimsone**
Redaktors **Aldis Vēvers**
Mākslinieciskā redaktore **Inguna Kļava Švanka**
Korektores **Diāna Graudiņa, Elīna Vēja**

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-3912.
A/s "Poligrāfists", K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010.

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Jānis Zelčāns, 2020

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8429-4

Kvantu miskaste

Neizmetiet šo kartona gabalu, no tā ir atkarīgs pasaules liktenis!

Es rakstu no citas dimensijas. Zinātniski runājot, nevis no dimensijas, bet no cita Visuma atzarojuma. Redziet, mēs esam tādi kā kaimiņi. Ne jau labi kaimiņi, kas viens otru ielūdz uz dārza ballītēm. Drīzāk tādi, kas pa kluso iesviež savu atkritumu maisu kaimiņa miskastē. Es to domāju burtiski. Nu labi, tas ir sarežģīti.

Saprotu, ka vēstule, kas rakstīta uz kartona gabala, kurš izplēsts no veļasmašīnas iepakojuma, var šķīst aizdomīga, bet, ticiet man, tam ir savs izskaidrojums.

Pirmām kārtām uz tā ir daudz vietas rakstīšanai: kastes iekšpuse ir pilnīgi tukša. Arī ārpusē ir tikai daži brīdinājumi, piemēram, nemazgāt veļasmašīnā dzīvniekus. Bet es jūs lūdzu – nespriediet par mūsu pasaules iedzīvotāju prāta spējām tikai no sadzīves tehnikas iepakojuma.

Otrs iemesls, kādēļ es rakstu uz šī necilā materiāla, ir gaužām prozaisks – man vienkārši nav nekā cita pa rokami. Tas tāpēc, ka jau otro reizi savā dzīvē esmu bezpajumtnieks un man pie dvēseles ir tikai drēbes, kuras

pašam mugurā, un šī lodīšu pildspalva, kas ik pa brīdim draud izrakstīties.

Kādreiz es biju slavens un bagāts. Es izdariju svarīgus zinātniskus atklājumus un saņēmu Nobela balvu fizikā. No 2024. līdz 2028. gadam biju valsts galvenais atkritumologs. Mani sauc Bendžamins Hadsons, bet jūs noteikti neesat par mani dzirdējuši: cits Visuma atzarojums un tādas lietas.

Jūs, iespējams, joprojām man neticat. Drošības pēc man vajadzēs visu paskaidrot sīkāk.

Vai es minēju, ka vienreiz jau biju bezpajumtnieks? Tie nebija mani dzīves labākie gadi, un ir sāpīgi atcerēties, kā nokļuvu līdz tādām stāvoklim, bet, ja jau esmu sācis rakstīt, man ir jāpastāsta viss.

Pirms daudziem, daudziem gadiem es biju fizikas un matemātikas skolotājs kādā vienkāršā ASV mazpilsētas vidusskolā. Man bija viss, ko tajā laikā varēju vēlēties, – sieva, darbs un skolēni, kuri mani apbrīnoja. Protams, klusībā es sapņoju par pasniedzēja darbu universitātē un rakstīju traktātus, cerot kādreiz izsisties zinātnieku aprindās. Bet kopumā nevarēju sūdzēties. Kāpēc ir tā: ja cilvēkam viss ir, viņš vienalga atrod iespēju salaist visu grīstē?

Nu labi. Man bija romāns ar savu skolnieci.

Pats nezinu, ko tolaik domāju. Jā, viņa bija pilngadīga, un dažas neveiklās reizes var saskaitīt uz vienas rokas pirkstiem, bet tas nav nekāds attaisnojums. Pēc kāda laika atjēdzos, kādā ķezā esmu iekūlies, bet tad jau bija par vēlu. Kad vēlējos attiecības izbeigt, viņa, savā jaunavības naivumā man pieķērusies, visiem izstāstīja,

un es neko nenoliedzu. Ar sievu mēs izšķīrāmies. Mani palūdza aiziet no skolas. Vēl vienu gadu es turpināju dzīvot tajā pašā mazpilsētā, bet, kad vairs nespēju izturēt šķībos skatienus un sačukstēšanos aiz muguras, devos uz Ņujorku.

Biju rēķinājies, ka atrast skolotāja darbu ASV lielākajā pilsētā nesagādās problēmas, bet es maldijos. Vai nu tā bija mana mazā pieredze, sliktās atsauksmes, vai paša ambīcijas, bet tajās dažās skolās, kuras par mani izrādīja interesi, nenoturējos ilgāk par pārbaudes laiku.

Kad visa iekrātā nauda bija beigusies un es vairs nevarēju samaksāt par īri, man bija divas iespējas: ar nokārtu galvu atgriezties savā mazpilsētā vai sakostiem zobiem pārvākties uz patversmi. Izvēle bija acīm redzama. Strādāt kādu parastu darbu bija zem mana goda, un es arvien slīgu nabadzībā. Sāku dzert, un tas arī nekādi neuzlaboja manu situāciju. Vienu nakti, kad šī stāvokļa dēļ mani neielaida patversmē, es paliku uz ielas kopā ar līdzīgiem bēdubrāļiem. Īstenībā nebija nemaz tik slikti – Ņujorkas naktis vasarā ir siltas, un es pie šīs situācijas pieradu. Turpmāko jūs paši varat iedomāties.

Nu ko, kad esmu izkratījis sirdi, laiks pāriet pie manas vēstules galvenās daļas. Dodiet man mirkli! Izskatās, ka man tomēr būs jāpaņem vēl daži kartona gabali.

Kamēr es Ņujorkā vācu pudeles un izbaudīju jauno bezpajumtnieka ampuā, pasaules otrā pusē notika pirmā dokumentētā novirze. Kāds jaunzēlandiešu fermeris, uzardams savu lauku, atrada tajā tukšu cepumu paciņu. Šis gadījums paliktu nepamanīts, ja vien tā

nebūtu izrādījusies fermera mīļākā marka, kuru viņš jau sen meklējis. Jaunzēlandes striktā robežkontrole bija aizliegusi ievest šādus pārtikas produktus, tāpēc šķita neiespējami, ka to būtu atvedis kāds ieceļotājs. Cerot, ka valstī beidzot ir palielinājies cepumu sortiments, viņš apzvanīja visas apkārtnes bodītes, lai tos atrastu. Bet pat Velingtonas lielākajā veikalū ķēdē par šiem cepumiem nebija dzirdējuši.

Citi jau sen būtu zaudējuši cerību, bet acīmredzot šim fermerim tik ļoti tie garšoja, ka viņš nepadevās. Uz iepakojuma viņš atrada kompānijas nosaukumu un adresi, tāpēc nolēma painteresēties, kā šie lieliskie saldumi ir nokļuvuši līdz Jaunzēlandei. Kā izrādījās, šajā adresē atradās nevis cepumu kompānija, bet kaut kāds advokātu birojs. Un interesantākais bija tas, ka *Swindon Bakers Ltd.* vispār nebija atrodama Lielbritānijas uzņēmumu reģistrā.

Te nu neatlaidīgais fermeris atmeta ar roku un aiznesa iepakojumu uz vietējo laikrakstu, kur par to uzrakstīja īsu rakstiņu humora sadaļā, un drīz vien visi par notikumu aizmirsā.

Otra oficiāli reģistrētā novirze tika atklāta tepat ASV otrā galā, Kalifornijas štatā. Kāds policists, patrulējot uz ielas, pacēla nodriskātu laikrakstu *Dallas Morning News*. Izskaidrot to, ka laikraksts ir no pavisam attāla štata, būtu bijis vienkārši, bet likumsarga uzmanību piesaistīja virsraksts uz pirmās lapas, kas vēstīja, ka Dalasas basketbola komanda *Mavericks* mājas spēlē ir uzvarējusi Bostonas *Celtics* ar rezultātu 107 pret 94. Būdam liels sporta līdzjutējs, policists uzreiz noprata: kaut kas

nav kārtībā. Ātri pārbaudot faktus, viņš konstatēja, ka 2020. gada maijā *Mavericks* šo spēli bija zaudējusi. Viņš dalījās ar savu atradumu *Facebook*, bet līdz nacionāla mēroga sensācijai tas netika. Pārsvarā visi to norakstīja kā neizdevušos joku no kāda sarūgtināta *Mavericks* fana. Vēlāk viņš pārdeva avīzi *eBay* par 35 dolāriem, un lieta atkal noklusa.

Trešais gadījums, kas beidzot lika pievērsties šim fenomenam, bija daudz biedējošāks. Divus mēnešus pēc cepumu incidenta Krievijas vidienē vientuļa ceļa malā tika atrasts vecāka gadagājuma cilvēka liķis. Viņam mugurā bija zils darba uzsvārcis ar birku “Čikāgas centrālā kvantonizētava” un vārdu “Roberts Folkners” zem tās. Krievijas Federālajam drošības dienestam nebija izskaidrojuma, kas ir šis vīrietis un kā viņš tur nokļuvis. Nāves iemeslu tā arī nespēja konstatēt. Visu vēl mīklaināku padarīja zīmīte, ko atrada viņa krūšu kabatā:

“Ar dievu! Pasaulē ir jābūt labākām vietām nekā šī.”

Par spīti birkai, Krievijas varas iestādes atteicās izdot mirstīgās atliekas ASV, jo nebija nekādu pierādījumu, ka tas tiešām ir viņu pilsonis. Tomēr viņi dalījās ar nelaiķa pirkstu nospiedumiem. Vēl lielāks bija ASV izmeklētāju pārsteigums, kad atklājās, ka tāds Roberts Folkners tiešām eksistē. Viņš dzīvoja Čikāgā, kur strādāja pie montāžas līnijas kādā logu fabrikā. Uz jautājumu, vai viņš ir strādājis kvantonizētavā un ko viņš beigts dara Sibīrijā, Roberts atbildēja ar gaužām nepieklājīgām frāzēm.

Jau atkal nebija ticama izskaidrojuma. Abas lielvalstis tikai apmainījās ar apvainojumiem provokācijās, bet šoreiz atgadījumu plaši atspoguļoja mediji, un jau drīz

tika vilktas paralēles ar cepumu paciņu un basketbola rezultātu. Kā jau parasti, aktivizējās savvērestības teoriju piekritēji un izvirzīja hipotēzes, sākot ar valdības slepenajiem eksperimentiem un beidzot ar klonu invāziju. Lai nu kā, cilvēki visā pasaulē sāka pievērst uzmanību šim fenomenam, un drīz kļuva skaidrs, ka šie ne tuvu nav vienīgie incidenti.

Par laimi, Roberts bija vienīgā dzīvā vai, pareizāk sakot, jau nedzīvā būtne. Vairumā nesakritību bija ar pavisam ikdienišķām un šķietami nesaistītām lietām – pārtikas iepakojumu, plastmasas pudelēm, limonādes bundžinām un vecām avīzēm.

Lai kā negribētos to atzīt, zinātnieki nonāca pie viena secinājuma: tie ir atkritumi no citas dimensijas.

Teorija par vairākiem Visuma atzariem nav nekas jauns – ja ticam kvantu mehānikai, visi iespējamie nākotnes scenāriji pastāv. Vispārpieņemtā teorija bija tāda: kādā vairāk veiksmīgā pasaules atzarojumā ir izveidots portāls vai portāli, kas ļauj pārvietot matēriju uz citu laika plūsmu. Es zinu – tas skan sarežģīti. Paskatīsimies, vai varu izskaidrot vienkāršāk.

Iedomājieties! Jūs piektdienas vakarā pēc nogurdinošas darba nedēļas sēžat uz dīvāna un jūsu priekšā ir trilemma, ko darīt tālāk – iztīrīt māju, izvest pastaigā suni vai paņemt no ledusskapja vēl vienu šokolādes kūkas gabaliņu. Ja ticam kvantu mehānikai, eksistē pasaule, kur katrs no šiem scenārijiem izpildās. Tagad iztēlojieties, ka pēc gardās kūciņas notiesāšanas jūs nevis nomazgājat šķīvi, bet ieliekat to izlietnē kādam, kurš citā pasaulē šobrīd vaiga sviedros mazgā grīdu. Cik ērti!

Kā paši objekti parādījās, nekad netika fiksēts. Klīda runas, ka tie vienkārši nokrita no gaisa. Citi runāja par pēkšņu zibsni, pēc kura izbira kaudze ar atkritumiem. Daudz vēlāk es izvirzīju un pēc tam matemātiski pierādīju hipotēzi (par ko arī saņēmu Nobela prēmiju), ka objekti parādās attiecībā pret Zemes magnētisko lauku tā augšējos slāņos, tāpēc tie vienkārši neizbirst kaut kur izplatījumā, bet šķietami nokrīt no zila gaisa.

Zinātniskā sabiedrība par to bija stāvā sajūsmā. Bija ne tikai pierādījums citu pasaulu eksistencei, bet vienreizīga iespēja no tās mācīties. Radās pat atsevišķa zinātnes nozare atkritumoloģija, kas pētīja šos fenomenus, ja vien par pētīšanu var uzskatīt rakņāšanos svešās miskastēs. Visvērtīgākie atradumi, protams, bija viss, kas saturēja informāciju, – avīzes, žurnāli vai izmestas piezīmes. Par zinātniska rakstura publikācijām maksāja milzu naudu.

Drīz vien sākās masveida atkritumu medības, kuras var salīdzināt tikai ar zelta drudzi. Katrs uz ielas atrasts papīra gabals, burka vai – nedod Dievs! – netīra salvete tika pacelta un rūpīgi izpētīta. Avantūristi pameta darbu, lai dotos uz izgāztuvi meklēt laimi. Daži no viņiem kļuva bagāti, bet citi tur arī palika.

Bet atgriezīsimies atpakaļ Ņujorkā. Sirdī joprojām būdams fiziķis, arī es neatlaidīgi sekoju līdz šiem notikumiem, un tie mani ieintrigēja. Tā kā jau dzīvoju uz ielas blakus grabažām un man nebija, ko zaudēt, arī es nolēmu piedalīties šajās medībās.

Man bija viena priekšrocība – biju paspējis jau krietni izrakņāties pa Ņujorkas konteineriem un jutu, ja kaut kas ir nevietā. Jau nākamajā dienā man rokās bija

pirmais guvums – iebiezinātā piena bundža, uz kuras etiķetes govs bija pagriezusi nevis labo sānu kā parasti, bet kreiso. Šo priekšmetu no manis pārpirka ražotājs par 20 dolāriem, kurus nekavējoties iztērēju, lai nosvinētu svarīgo zinātnisko atklājumu ar kādu stiprāku dzērienu. Vēl daži atradumi iedvesa ticību sev, un es nolēmu pārcelties uz vietu ar lielāku perspektīvu – izgāztuvi.

Ierodoties redzēju, ka neesmu pirmais, kam prātā iešāvusies šī doma, bet mani sagaidīja draudzīgi. Kā nekā atkritumu pietika visiem. Atskatoties pagātnē, man šķiet, ka izgāztuvē pavadīju labākos dzīves gadus. Es iepazinu jaunus draugus (starp tiem arī dažus profesorus), izdarīju interesantus atklājumus un, pārdodot interneta izsolēs savus atradumus, pelnīju labāk, nekā strādādams par skolotāju.

Reiz man pa īstam uzsmaidīja veiksmē. Dziļi starp krāsas bundžām un tukšām piena pakām es atradu kaudzi ar žurnāliem *Playboy*. Vienā no tiem bija bilde ar Kimas Kardašjanas dibenu vēl neredzētā rakursā. Izdevēji burtiski rāva man to ārā no rokām. Bilde tā arī nenonāca līdz publikācijai, jo izcēlās strīds, kam pieder autortiesības. Kardašjana uzstāja, ka bilde pieder viņai, bet žurnāls apgalvoja, ka tā ir pavisam cita persona. Cik zinu, tiesāšanās nav beigusies līdz pat šai dienai.

Par honorāru kopā ar saviem vistuvākajiem kolēģiem mēs nodibinājām kompāniju “Hadsons un Klaidoņi” ar biroju Manhetenas centrā. Mēs noalgojām un apmācījām apsviedīgākos Ņujorkas bezpajumtniekus, kuri mācēja atrast pašas vērtīgākās lietas un nesa ne mazums peļņas. Protams, mēs tādi nebijām vienīgie. Mūsu galvenais

konkurents, tehnoloģiju gigants *Google*, pielika milzu pūles, lai izstrādātu savu atkritumu šķirošanas algoritmu, bet pat viņiem nebija pa spēkam uzveikt mazu, bet pieriedzējušu bezpajumtnieku brigādi. Drīz mēs iekļuvām *Fortune 100* sarakstā un mana seja parādījās *The Times* pirmajā lappusē.

Par spīti tam visam, slava un bagātība mani nepavisam neinteresēja. Atbrīvojies no finansiālām problēmām, es atkal pievērsos zinātnei un konkrēti noviržu fenomenam. Tajā laikā publicēju savus pirmos traktātus un centos ienest skaidrību jautājumā, ar kuru pārējie zinātnieki tā arī nebija tikuši galā.

Pagāja vairāki gadi, līdz pasaule sāka apzināties situācijas nopietnību.

Pirmām kārtām pēkšņi no debesīm krītošas lietas nevar būt nekas labs. Vairākas reizes tas beidzās letāli, kad, neko nenojaušot, kādam neveiksmīnīkam uzgāzās virsū lielgabarīta skapis vai tualetes pods. Īpašumu postījumi bija tik bieži, ka apdrošinātājiem nācās ieviest jaunu sadaļu – “Bojājumi no citas dimensijas”.

Nepatikšanas bija pat ārpus Zemes: kāda nomaldījies konservu kārba izsita caurumu vienā no starptautiskās kosmosa stacijas moduļiem. Par laimi, neviens negāja bojā, bet kopš tā brīža kosmiskais sētnieks kļuva par gluži reālu profesiju.

Tas vēl būtu sākums salīdzinājumā ar kādu saulainu dienu, kad Havaju salās starp smilšu pilīm un sērfošanas dēļiem tika izskalots kodolatkritumu kontainers.

Galū galā šī piegružošana visiem sāka apriebties. Mūsu kaimiņi no citas dimensijas pēdējā laikā nebija

atklājuši neko prātīgu, ja neskaita jaunu salātu mērci un Stounhendžas noslēpumu (tas izrādījās kaut kas līdzīgs bronzas laikmeta deju klubam).

It kā ar to nebūtu gana, es nācu klajā ar vēl kādu satraucošu atklājumu. Pēc maniem aprēķiniem, sviežot matēriju no vienas pasaules uz citu, mēs nonāksim līdz matērijas disbalansa kritiskajai robežai, kas kaut kad saraus gabalos ne tikai mūsu pašu universu, bet arī visus pārējos un laiktelpu kā tādu. Īsāk sakot, tuvojās pasaules gals.

Vai jūs joprojām lasāt? Labi, lūdzu, nekur nepazūdiēt!

Kādu dienu es veicu eksperimentu ar kvantu elementiem, kura laikā man izdevās pazaudēt vienu neitronu. Neizplūdišu tehniskās detaļās, citādi nogarlaikošu jūs līdz asarām un jūs aizsviedīsiet šo vēstuli prom. Teikšu tikai to, ka likumi ir domāti, lai tos apietu. Un, kā izrādās, izmantojot kvantu mehāniku, dažiem fizikas likumiem apiet var vieglāk nekā piesietam pūdelim.

Lai nu kā, es biju pierādījis, ka portāls starp pasaulēm tiešām pastāv. Un, ja ir iespējams tajā iemest tādu sīku subatomāru daļiņu kā neitrons, to ir iespējams izdarīt arī ar jūsu salauzto dīvānu. Problēma atrisināta! Vai vismaz tobrīd man tā likās.

Tajā pašā mirklī, kad neitrons manā laboratorijā bija pazudis, izzuda arī portāls, kas veda uz mūsu pasauli. Novirzes fenomens beidzās tikpat negaidīti, kā sācies. Visa pasaule uzgavilēja: vairs nekādu uz galvas krītošu štruntū! Kad satraukums bija noplacis, es paziņoju par savu atklājumu.

Acīmredzot pastāv kāds kosmisks līdzsvara likums, kas neļauj vienā pasaulē atrasties portālam, kurš reizē

ved uz šejieni un prom. Es to mēģināju pierādīt, bet, godīgi sakot, nevienu tas vairs neinteresēja. Daudz svarīgāka bija mana atklājuma praktiskā puse, kas beidzot ļāva atbrīvoties no visām dražām, kuras bija paspējušas sakrāties lielā daudzumā.

Steigā tika veidotas jaunas atkritumu pārstrādes rūpnīcas, kas darbojās uz mana izgudrojuma principa. Tās bija gan lielas, gan mazas un atkarībā no jaudas spēja aprīt visu, sākot ar izlietotām baterijām un beidzot ar vecām klavierēm. Vairs nekādas atkritumu šķirošanas vai ilgtermiņa plānu vides aizsardzībai! Tagad mēs varējām tikt vaļā ne tikai no svešajām, bet arī no savām dražām. Divtik ērti!

Man par attaisnojumu, es biju pilnīgi pret šādu ideju. Masas disbalanss joprojām ir nopietna problēma. Ja mēs turpināsim svaidīt lietas šurpu turpu pa dažādām pasaulēm, agri vai vēl laiktelpu saraus gabalos un cietēji būsīm mēs visi. Bija vēl arī ētiskais apsvērums. Lai kā negribētos to atzīt, visu, ko izmetām ārā, mēs neiznīcinājām, bet tikai uzkrāvām uz kāda cita pleciem. Diemžēl neviens manī neklausījās. Politiķi neko nejēdz no teorētiskās fizikas, kur nu vēl no ētikas normām.

Piedodiet, ka rakstu tik smalkā rokrakstā, citādi drīz nepietiks vietas uz pēdējā kartona gabala. Nekas, mēs jau tuvojamies mana stāsta beigām. Ceru, ka man nepietrūks tintes. Būtu žēl, ja manu pasaules glābšanas plānu izjauktu tukša pildspalva.

Kur es paliku? Ak jā – manā dzīvē atkal iestājās krīze. Bez jauniem atkritumiem izputēja “Hadsons un Klaidoņi”. Manus pravietajumus par pasaules galu izsmēja gan zinātniskajās aprindās, gan presē. Žurnālisti uzraka

manu neglaimojošo pagātņi pirms ierašanās Ņujorkā. Daži pat apvainoja mani starppasauļu portālu radīšanā ar vēlmi iedzīvoties. Slīgu depresijā, redzot, kā mans izgudrojums katru dienu sagandē kādu citu pasauli. Bez Manhetenas biroja, bez draugiem, bez slavas un bez centa kabatā atgriezios atpakaļ uz ielas.

Ja esat atradis šo vēstuli, tas nozīmē, ka jūs ir piemeklējušas tās pašas nepatīkšanas, kādas savulaik mūs. Zinu: jūs neesat vainīgi, ka pār jūsu galvām krīt mūsu atkritumi. Visas mūsu pasaules vārdā es gribu teikt: atvainojiet!

Tomēr viss vēl nav zaudēts. Juzdamies vismaz daļēji atbildīgs par šo likstu, vēlos vērst visu par labu. Uz pēdējā kartona gabala es pievienoju aprēķinus un skices par kvantu miskastes darbības principiem. Kad būšu pabeidzis rakstīt, iemetīšu šos kartona gabalus atkritumu konteinerā, kur tie tālāk nonāks Ņujorkas centrālajā kvantonizētavā. Tur tos pa taisno iemetīs portālā uz jūsu pasauli. Atrodiet kādu fiziķi, kuram jūs varat uzticēties, un parādiet viņam šo vēstuli. Viņš uzbūvēs un atkārtos manu eksperimentu, lai aizvērtu portālu starp mūsu pasaulēm, novēršot pasaules bojāeju.

Mans padoms: nerādiet šo vēstuli nevienam no valdības! Viņi izmantos manu izgudrojumu tuvredzīgiem mērķiem, un viss atkal sāksies no sākuma.

Kā jūs tiksiet galā gan ar mūsu, gan saviem atkritumiem, diemžēl paliek jūsu ziņā. Piedodiet, ka nākas uzvelt šo nastu uz jūsu pleciem!

Ar sirsnīgiem sveicieniem,
jūsu nejaukais kaimiņš
Bendžamins Hadsons

P. S. Ja jūs nejauši esat Ņujorkā un ejat gar 5. avēnijas un 151. ielas krustojumu, uzmeklējiet bārdainu bezpajumtnieku ar krunkainu pieri, kuru saukā par Trako Benu, un iedodiet viņam pāris dolāru. Neesmu viņu satīcis, bet es ticu, ka viņš ir lāga zēns.